

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci žalobce: **P. H.**, bytem X, zastoupen JUDr. Pavlem Pokorným, advokátem, se sídlem Veverkova 1343/1, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2021, č.j. MZP/2020/560/1962, sp.zn. ZN/MZP/2020/560/71,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2021, č.j. MZP/2020/560/1962, sp.zn. ZN/MZP/2020/560/71 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Agentury ochrany přírody a krajiny, Regionálního pracoviště Správy chráněné krajiny oblasti Žďárské vrchy ze dne 14. 7. 2020, č.j. 00986/ZV/19, sp.zn. SR/0026/ZV/2019-22 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobce ve věci udělení výjimky podle ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), pro záměr „*Obnova vodní nádrže v k.ú. X na pozemcích v k.ú. X p.č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP* dle dokumentace zpracované Ing. Luděkem Halašem v prosinci roku 2018, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán I. stupně postupem podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu obešel splnění úkolů, které mu uložilo rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č.j. MZP/2019/560/1308 (dále jen „rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020“). V této souvislosti žalobce stručně zrekapituloval historii předmětné stavby, kdy její počátky lze najít již v březnu 2011, kdy bylo dne 9. 3. 2011 vydáno rozhodnutí o udělení výjimky dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. a následně dne 19. 7. 2011 byl vydán souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy. Následovala vydání stavebního povolení ze strany Městského úřadu Žďár nad Sázavou. Žalobce připustil, že záměr obnovy vodní nádrže doznal v průběhu času několika změn, a to v roce 2011, kdy byl spojen s návrhem 5 neprůtočným a jedné průtočné tůně a revitalizací toku, vedeného podél levého břehu rybníka; a v roce 2016, kdy byl spojen se 3 neprůtočnými a 3 průtočnými tůňemi a revitalizací toku, vedeného podél pravého břehu rybníka. Pro oba tyto záměry byla vydána výjimka dle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb.
- [3] Z novodobé historie žalobce upozornil na závazné stanovisko ke stavebnímu a vodoprávnímu řízení Agentury ochrany přírody a krajiny (dále též „AOPK“) ze dne 26. 2. 2019, v němž byl vysloven nesouhlas s vydáním stavebního povolení a povolení k nakládání s vodami pro předmětný záměr dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Následně pak AOPK rozhodnutím ze dne 7. 6. 2019, č.j. 00986/ZV/19, sp.zn. SR/0026/ZV/2019-6, nepovolila výjimku dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. z ustanovení § 26 odst. 3 téhož zákona pro změnu vodního režimu a terénní úpravy značného rozsahu na území I. a II. zóny CHKO Žďárské vrchy. Toto rozhodnutí bylo zrušeno právě již odkazovaným rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2020 (viz výše), a to podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalobce zdůraznil, že odvolací orgán (žalovaný) dospěl v tomto rozhodnutí k závěru, že rozhodnutí o nepovolení výjimky je nesprávné, přičemž v odůvodnění vyslovil svůj právní názor, kterým je při novém projednání správní orgán I. stupně vázán. Následně žalobce uvedl, že žalovaný v tomto rozhodnutí mimo jiné argumentoval tím, že správní orgán I. stupně přeceňuje přírodovědeckou hodnotu předmětného území a současně nedoceňuje hodnotu budoucího plánovaného stavu a současně nijak nereflektuje skutečnost, že v současné době je zadržení vody v krajině nezpochybnitelně ve veřejném zájmu; dále, že pokud jde o výjimku, tak tuto lze dle daného ustanovení povolit, neboť záměr není v zásadním protikladu se zákonnými důvody; a dále, že na jedné straně pomyslných vah je ponechání dané lokality beze změny, na druhé pak vybudování (či revitalizace dřívější) vodní nádrže, jakkoliv v jiné podobě, než měla v minulosti, či jak by měla vypadat v nějakém „ideálním“ případě, byla-li by zřizována bez ohledu na zájmy vlastníka pozemku a investora záměru (dle odvolacího orgánu převažuje zájem na obnově vodní nádrže – samozřejmě, že ne v každém případě a v jakékoliv podobě).
- [4] Žalobce označil výše předestřené úvahy odvolacího orgánu (žalovaného) jako doporučení správnímu orgánu I. stupně, aby byl maximálně nápomocen stavebníkovi při realizaci zájmu, kterým je obnova vodní nádrže. Rovněž pak ve svém rozhodnutí uvedl, že v novém rozhodnutí je žádoucí pro realizaci záměru stanovit omezující podmínky. Z tohoto rozhodnutí pak dle žalobce vyplývá jednoznačný závěr, a to, že výjimka má být s potřebnými podmínkami povolena. Žalobce namítal, že věc vrácená k novému projednání nebyla nikdy AOPK znovu projednána, neboť ta řízení zastavila.
- [5] Žalobce dále uvedl, že v situaci, kdy nebylo rozhodnuto o žádosti stavebníka o povolení výjimky a kdy bylo možno důvodně očekávat, že tato bude udělena, vyhověl Městský úřad

Žďár nad Sázavou, Odbor životního prostředí žádosti o vydání kolaudačního souhlasu k užívání vodních děl, kterou dne 15. 4. 2020 podal žalobce. Závěrečná kontrolní prohlídka byla provedena dne 2. 6. 2020, přičemž v protokolu ze dne 4. 6. 2020 se uvádí, že stavba není provedena dle schválené dokumentace a vydaného povolení, ale odpovídá doložené dokumentaci skutečného provedení.

- [6] Žalobce v podané žalobě dále namítal, že užitím ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je ignorován pravý děj posuzované události. Dále uvedl, že žalovaný argumentoval tím, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje 2 přílohy (z nichž jedna obsahuje stav zachycený ve spise, o němž žalovaný rozhodoval v roce 2020 v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020; druhá dokumentuje skutečné provedení stavby), z jejichž porovnání vyplynuly zřetelné rozdíly, a proto nastala situace předvídaná ustanovením § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalobce upozornil na to, že dle tohoto ustanovení správního řádu musí jít o dvě žádosti a nikoliv o dvě přílohy, jako je tomu v tomto případě. Navíc pokud by nebyl ze strany AOPK ignorován závazný právní názor žalovaného, tak by se věc vyvíjela tak, že by se postupovalo od první přílohy ke druhé, a nemohla by tak nastat situace, že obě stojí vedle sebe. Namítal, že o tom, jak bylo dílo provedeno, by bylo možné hovořit až po udělení výjimky a po zakotvení omezení.
- [7] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové.
- [8] V písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval žalovaný její zamítnutí. Uvedl, že konstrukce žalobních námitek nerespektuje vývoj záměru v čase a jeho současný stav, a proto nemůže obstát. K chronologii věci uvedl, že v roce 2011 byla obnova rybníku spojena s návrhem 5 neprůtočných a 1 průtočné tůně a s revitalizací toku podél levého břehu rybníka. AOPK k tomuto řešení podle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb. výjimku vydala. V roce 2016 došlo ke změně záměru tak, že obnova rybníka byla spojena s návrhem 3 neprůtočných a 3 průtočných tůní a revitalizací toku vedeného podél pravého břehu rybníka. I pro tuto podobu záměru AOPK výjimku vydala. K této dokumentaci vydal vodoprávní úřad stavební povolení a povolení k nakládání s vodami. V roce 2018 předložil žalobce AOPK upravený záměr k posouzení v podobě, kdy obsahoval obnovu rybníka, výstavbu 3 manipulačních nádrží pod ním a obtokového koryta vedeného po pravém břehu rybníka. K návrhu řešení z roku 2018 AOPK výjimku nepovolila rozhodnutím č.j. 00986/ZV/19 ze dne 7. 6. 2019. Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2020 bylo nepovolení výjimky zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Na místě stavby se následně dne 2.6.2020 na žádost žalobce konala závěrečná kontrolní prohlídka svolaná vodoprávním úřadem, kterým je Městský úřad Žďár nad Sázavou. Výsledkem bylo zjištění, že žalobce nedodržel parametry schválené dokumentace z roku 2016 ani 2018 s výsledkem, že vzniklo dílo, které se zcela odlišuje od toho, co bylo dosud projednáváno a co mělo být vybudováno. Významná část záměru sestávající z tůní a revitalizace toku (hlavní důvod povolení výjimky) nebyla vůbec provedena, současně i podoba vybudované horní nádrže se významně od projektu odlišuje plochou, hloubkou, tvarem, kubaturou, výškou a sklonem svahů hráze, chybí objekty bezpečnostního přelivu, nátokové šachty i požeráku, téměř chybí litorální pásmo s mělčinami. S ohledem k těmto skutečnostem stavba nemohla být ani částečně zkolaudována. Následně dne 14. 7. 2020 žalobce sám požádal AOPK o stanovisko k upravené dokumentaci (dokumentace skutečného provedení) z roku 2020. Následně AOPK zahájila řízení k záměru v podobě z července 2020.

- [9] Žalovaný dále uvedl, že z formulace, „*podle odvolacího orgánu převažuje záměr na obnově vodní nádrže – samozřejmě, že ne v každém případě a v jakékoliv podobě*“, je naprosto zřejmé, že obsahem je pokyn k hledání kompromisu mezi představami žalobce a orgánu ochrany přírody. Nalezení tohoto kompromisního řešení však žalobce svým jednáním *de facto* znemožnil, když realizoval záměr v nepřijatelné podobě. Žalobce sám ignoroval podmínky správních orgánů a postupně zavedl budování záměru do stavu, že je nutno vést řízení o odstranění stavby. Tato skutečnost tak dle žalovaného potvrzuje, že záměr je zcela jiný než záměr, pro nějž AOPK vydala dříve výjimku dle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb., a taky jiný než záměr, který měl na mysli žalovaný, když vydával rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020. Až po vydání tohoto rozhodnutí vyšla najevo skutečnost, že žalobce vybudoval něco podstatně odlišného a pro zájmy ochrany přírody nepřijatelného, než co bylo do té doby projednáváno. Proto AOPK nezbylo než řízení usnesením zastavit. Za dané situace, zjištěné při kontrolní prohlídce dne 2. 6. 2020, si dle žalovaného nelze představit, že by AOPK mohl takto odlišný záměr projednat a povolit pro něj potřebné výjimky. Záměr má vinou žalobce podobu, který spadá pod to, co měl žalovaný na mysli, když konstatoval „...*samozřejmě, že ne v každém případě a v jakékoliv podobě*.“ Požadavek žalobce, aby věc byla projednána ve smyslu rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, je dle žalovaného nemožný, neboť jeho konáním vznikl zcela odlišný záměr, než o kterém bylo řízení vedeno. I kdyby snad AOPK věc za současného stavu znovu projednala, nemohla by ji uzavřít povolením výjimky podle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb. a v případě odvolání žalobce by žalovanému nezbylo, než nepovolení výjimky v odvolacím řízení potvrdit, příp. napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť nejméně od 2. 6. 2020 je zřejmé, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou.
- [10] K argumentu žalobce, že o tom, jak bylo dílo provedeno, by bylo možné hovořit až po udělení výjimky, žalovaný uvedl, že to, jak bylo dílo provedeno, bylo dne 2. 6. 2020 místním šetřením postaveno najisto – je zřejmé, že jde o jiné dílo, než bylo projednáno a schváleno, což ovšem odvolací orgán, který rozhodoval před tímto datem (dne 31. 3. 2020), vědět nemohl. Úvahu žalobce o tom, že věc by se vyvíjela od první přílohy ke druhé, žalovaný označil za absurdní, neboť právě ony 2 přílohy, dokumentující 2 zásadně odlišné stavy záměru, dokazují správnost úvahy správního orgánu, tj. že žalobce realizoval odlišný záměr, než pro který disponoval povolením a výjimkou. Proto shrnul, že správní orgán I. stupně neignoroval pokyn nadřízeného orgánu, neboť z důvodů na straně žalobce se dostal do situace, kdy tento pokyn realizován být nemůže.
- [11] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které stručně zopakoval nejzásadnější žalobní námitky. Znovu zdůraznil, že k žádnému novému projednání po vrácení věci ze strany nadřízeného orgánu nedošlo, a to pro nečinnost správního orgánu, který nejméně rok v této věci nekonal. Dále zdůraznil, že stavba disponuje všemi příslušnými doklady a povoleními; je tedy prováděna zcela legálně. Uvedl, že za situace, kdy bylo zcela legitimní očekávat povolení stavebních prací, a vše bylo odvislé od stanovení výjimek, stavebník s cílem zaplnit neproduktivní a správním orgánem zaviněný rok ve stavbě pokračoval. Žalobce proto očekával, že ve vyjádření žalovaného bude srozumitelně vysvětleno, jaké podmínky by mohly být stanoveny a jak se žalobcem provedené stavební práce nad rámec prací původně povolených se s těmito podmínkami eventuálně neslučovaly. Žalobce rovněž namítal, že ve správní úvaze správního orgánu I. stupně chybí nejenom jakákoliv zmínka o tom, že žalobce konal na ústní pokyn stavebního úřadu, ale hlavně, že správní orgán nesplnil a ani nezačal plnit rozhodnutí odvolacího orgánu. Žalobce proto uzavřel, že

osud předchozího řízení nemůže být určován obsahem návrhu následujícího, ale až výsledkem řízení o žádosti následující. Bylo-li by jí vyhověno, pak by se žádost předchozí stala zjevně bezpředmětnou; nebylo-li by následné žádosti vyhověno a nebyla-li by povolena změna, pak zůstává dle žalobce v platnosti původní řízení, jehož platnost však správní orgán vyloučil tím, že předčasně řízení zastavil.

- [12] Při ústním jednání konaném před soudem dne 12. 1. 2023 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.
- [13] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [14] Dne 26. 3. 2019 podal žalobce u AOPK žádost o výjimku podle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb. pro záměr „*Obnova vodní nádrže v k.ú. X.*“ Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2019, sp.zn. SR/026/2019-6, nebyla výjimka povolena. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č.j. MZP/2019/560/1308, sp.zn. ZN/MZP/2020/560/71, a věc byla AOPK vrácena k novému projednání.
- [15] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020, č.j. 00986/ZV/19, bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí AOPK zrekapitulovala historii záměru – výjimka pro záměr z roku 2011, výjimka pro záměr z roku 2016, nepovolení výjimky pro současný záměr z roku 2019. Dále uvedla, že dne 2. 6. 2020 se uskutečnila závěrečná kontrolní prohlídka části stavby, o kterou investor požádal vodoprávní úřad. K této prohlídce byla předložena dokumentace skutečného provedení stavby horního rybníka, která neodpovídá žádné z předložených dokumentací – rozdílná je plocha, kubatura i tvar nádrže, výška hráze i objekty bezpečnostního přelivu, nátokové šachty i požeráku. Z důvodu těchto rozporů nemohla být stavba zkolaudována. Dále uvedla, že dne 10. 7. 2020 požádal žalobce AOPK o závazné stanovisko k dodatečnému povolení stavby a nakládání s vodami dle dokumentace zpracované Ing. Luděkem Halašem v červenci 2020 – tato dokumentace je dokumentací skutečného provedení stavby, která reflektuje současný stav horní nádrže; neřeší manipulační nádrže pod ní, vodní tok pod horní nádrží je veden jinou trasou (v místě manipulačního rybníčka č. 3). AOPK proto dospěla k závěru, že s ohledem na to, že doposud provedená stavba neodpovídá dokumentaci předložené k žádosti posuzované v tomto řízení a že žadatel požádal o dodatečné povolení stavby dle dokumentace skutečného provedení, tak se žádost stala bezpředmětnou.
- [17] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 3. 2021, č.j. MZP/2020/560/1962, sp.zn. ZN/MZP/2020/560/71.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí k historii záměru žalovaný doplnil, že z protokolu Městského úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 2. 6. 2020, č.j. ŽP/706/20/VM/2 bylo zjištěno, že stavba není provedena dle schválené dokumentace a vydaného povolení, a že bude zahájeno řízení o odstranění stavby. Dále uvedl, že podle původního povolení stavby měla být kóta hladiny zásobního prostoru Mz 581,40 m n.m., v roce 2016 pak došlo ke změně, když byla povolena maximální hladina akumulované (vzduté) vody na 581,70 m n.m., přičemž dokumentace skutečného provedení uvádí hladinu zásobního prostoru Mz na 582,40 m n.m. Dále žalovaný uvedl, že napadené usnesení obsahuje 2 přílohy, z nichž jedna

(z roku 2019) obsahuje stav (zachycený ve spise), o němž žalovaný rozhodoval v roce 2020 v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020, druhá příloha dokumentuje skutečné provedení stavby. Z porovnání těchto příloh vyplývají zřetelné rozdíly. Dle žalovaného tak nelze vyvodit jiný závěr než konstatovat, že výsledek je zásadně odlišný od předmětu dosavadního řízení. Uzavřel, že vodní dílo, které bylo předmětem kolaudace a bude předmětem řízení o odstranění stavby, je jiné dílo, než ke kterému dosud AOPK vedla řízení, a proto je zastavení řízení dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zcela na místě.

- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [20] Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu: *„Řízení o žádosti správní orgán zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.“*
- [21] Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010, č.j. 10 Ca 15/2009-49 platí, že *„bezpředmětnost žádosti je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele. Nelze ji zaměňovat s právní nepřípustností ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti.“*
- [22] Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2011, č.j. 57A 128/2010-56 vyplývá, že *„přezkoumává-li soud zákonnost výroku rozhodnutí, jímž došlo k zastavení správního řízení z některého z důvodů uvedených v § 66 odst. 1 správního řádu z roku 2004, nemůže se v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení.“*
- [23] Z uvedených důvodů se tedy soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí zabýval pouze tím, zda byl v nyní projednávané věci dán důvod pro zastavení řízení dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
- [24] Soud v daném případě dospěl k závěru, že zde byl dán důvod pro zastavení řízení dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť v průběhu řízení vyšlo najevo (zejména z kontrolní prohlídky na místě samém provedené dne 2. 6. 2020), že žalobce v průběhu let postavil vodní dílo zcela odlišné od toho, které bylo předmětem žádosti o udělení výjimky podle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb.
- [25] V této souvislosti lze zejména odkázat na vývoj předmětného záměru v čase, jak jej nastínil žalovaný v napadeném rozhodnutí, dále pak na vývoj od roku 2018, kdy žalobce předložil AOPK upravený záměr k posouzení v podobě, kdy obsahoval obnovu rybníka, výstavbu 3 manipulačních nádrží pod ním a obtokového koryta vedeného po pravém břehu rybníka. K tomuto návrhu zaujala AOPK negativní stanovisko, a proto rozhodnutím ze dne 7. 6. 2019, č.j. 00986/ZV/19 výjimku nepovolila. Je sice pravdou, že rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2020, na které žalobce opakovaně odkazoval, bylo toto rozhodnutí o neudělení výjimky zrušeno, nicméně z rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020 vyplývají dle soudu odlišné závěry, než které předestřel žalobce.
- [26] Soud nerozporuje, že správní orgán I. stupně je při novém projednání věci vázán právním názorem, který vyslovil odvolací správní orgán ve zrušujícím rozhodnutí (srov. ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu), nicméně v daném případě nebylo toto zákonné ustanovení porušeno. Je tomu tak proto, že odvolací správní orgán (žalovaný)

v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020 mimo jiné uvedl, že „[n]a jedné straně pomyslných vah je ponechání lokality beze změny, na druhé straně pak vybudování (či revitalizace dřívější) vodní nádrže, jakkoli v jiné podobě, než měla v minulosti, či jak by měla vypadat v nějakém „ideálním“ případě, byla-li by zřizována bez ohledu na zájmy vlastníka pozemku a investora záměru. Podle odvolacího orgánu převažuje zájem na obnově vodní nádrže – samozřejmě že ne v každém případě a v jakékoli podobě.“

[27] Právě poslední citovaná věta dává a dávala správnímu orgánu I. stupně (AOPK) prostor pro vlastní uvážení ohledně toho, jaká je a byla současná podoba záměru, tj. zda stále převažuje zájem na obnově vodní nádrže. Dle názoru soudu z rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020 nevyplývá jednoznačný závěr, že má být za každé situace výjimka pro předmětný záměr povolena, jak tvrdil žalobce. Z tohoto rozhodnutí toliko vyplývá pro správní orgán I. stupně doporučený postup spočívající maximálně v tom, že je v novém rozhodnutí žádoucí pro realizaci záměru stanovit omezující podmínky. Takové „doporučení“ však dle soudu nelze chápat jako příkaz žádosti žalobce o povolení výjimky dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. vyhovět. Ostatně, kdyby snad žalovaný nesouznil s tímto výkladem, který zastávala i AOPK, tak měl v rámci řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (usnesení o zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti) možnost tento právní závěr AOPK korigovat a její rozhodnutí opětovně zrušit, což se však nestalo.

[28] Soud dále uvádí, že v rámci nového projednání věci musí správní orgán I. stupně postupovat podle správního řádu. Dospěje-li tedy k závěru, že v průběhu řízení se skutkový stav změnil natolik, že řízení o původní žádosti o povolení výjimky je bezpředmětné, tak je dle soudu oprávněn aplikovat ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, bez ohledu na to, že mu byla věc vrácena odvolacím správním orgánem k novému projednání, což by naznačovalo, že se musí jednat o projednání věcné. Tak tomu dle názoru soudu ale není, neboť by takovým postupem nebyl respektován skutkový stav věci.

[29] V daném případě totiž byla po vrácení věci odvolacím orgánem na místě stavby dne 2. 6. 2020 na žádost žalobce realizována závěrečná kontrolní prohlídka ze strany vodoprávního úřadu (Městský úřad Žďár nad Sázavou). Jejím výsledkem pak bylo zjištění, že žalobce nedodržel parametry projektové dokumentace z roku 2016 a 2018, tj. že vzniklo dílo, které se významně odlišuje od toho, které bylo předmětem řízení o udělení výjimky. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je pak dle soudu dostatečně popsáno, v čem se původní a současný stav záměr odlišoval. Součástí prvostupňového rozhodnutí jsou pak 2 přílohy, které dokumentují 2 naprosto odlišné stavy předmětného záměru. Nelze se proto ztotožnit s argumentem žalobce, že o tom, jak bylo dílo provedeno, by bylo možné hovořit až po udělení výjimky, neboť tato skutečnost byla naprosto zjevná již dne 2. 6. 2020, což však v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2020 nemohl žalovaný nijak reflektovat. Úvaha žalobce, že se v případě ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu musí jednat o 2 žádosti, nikoliv o 2 přílohy, je pak dle soudu zcela irelevantní.

[30] Soudu je dále z úřední činnosti známo, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 9A 98/2022 žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2022, č.j. MZP/2021/560/1844, sp.zn. ZN/MZP/2020/560/71, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí AOPK ze dne 13. 8. 2021, č.j. 00986/ZV/19, kterým nebyla povolena výjimka dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. pro realizaci

předmětného záměru. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 30. 8. 2020 se podává, že na základě žádosti žalobce ze dne 10. 7. 2020 zahájila AOPK nové řízení o výjimce k předmětnému záměru tak, jak byl reálně vybudován. Toto řízení pak bylo přerušeno z důvodu řešení předběžné otázky, jež byla vyřešena dne 11. 4. 2021 nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2021, č.j. MZP/2020/560/1962 (pozn. soudu: jedná se o nyní přezkoumávané správní rozhodnutí).

- [31] Z uvedeného vyplývá, že žalobce si byl vědom toho, že záměr neodpovídá původní dokumentaci (o které se vedlo řízení o povolení výjimky dle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb.), a proto nechal vypracovat novou projektovou dokumentaci, jenž zachycovala současný realizovaný stav záměru, k níž následně v červenci roku 2020 požádal o udělení nové výjimky. Dle soudu se tak zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost ani nemohlo nijak dotknout žalobcových práv, neboť ten si ještě před pravomocným ukončením tohoto řízení (před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí) požádal o udělení nové výjimky k aktuálnímu stavu záměru. Nepřímo tak žalobce tímto svým postupem přiznal, že záměr skutečně nebyl proveden dle původně předložené projektové dokumentace.
- [32] K námitkám ohledně legitimního očekávání žalobce se soud ztotožnil se žalovaným, že to byl žalobce, který sám svým jednáním znemožnil nalezení kompromisního řešení mezi jeho představami a představami orgánů ochrany přírody, neboť realizoval záměr v nepříjemné podobě, a pro nyní projednávanou věc v podobě, která byla naprosto odlišná od té, pro kterou žádal o povolení výjimky dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb.
- [33] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [34] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. ledna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu